

П. Г. УДХАУС
ЗАВРЪЩАНЕТО НА БИЛСЪН
БИЯЧА

Част 0 от „Бридж“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

— Харесвам ги — каза Юкридж.

— Не може да бъде.

— Да, харесвам ги. Господ да им пази сливиците, това е. Аз съм „за“.

Говорехме за говорящите филми. Преговорите с киното за един мой роман се бяха провалили тази сутрин и аз казвах на Юкридж, мой гост за обяд, че на никого не му пука, разбира се, но е жалко — ако погледнем в общ план, — че не се полагат никакви усилия да се издигнат нещата на едно по-високо артистично ниво. Благодарение на тази късогледа политика да не се осигурява най-добрият наличен материал, изтъкнах аз, говорящите филми ще си останат, така да се каже, в тинята и са на път да си спечелят само освиркване и неодобрение. Всъщност...

В този момент Юкридж каза, че ги харесвал, и мен ме доядя. Книгите по етикет не казват нищо по въпроса, но със сигурност има едно неписано правило за истинския джентълмен, че човек, който набива пържолите на другия, трябва да приема мнението на домакина си с тактично съгласие.

— Знам, Корки, драги ми друже, че се чувстваш малко обиден...

— Нищо подобно. На човек му е напълно безразлично дали ония типове му купуват творбите или не. Хич не ми пука даже...

— ... но имам слабост към говорящите филми. Преди няколко години ме измъкнаха от голяма беда.

— Не може да е било чак преди толкова много. Пущините му с пущини, нали се появиха съвсем скоро?

— Филмът, който ми спаси живота, беше един от първите. И не беше изцяло говорещ, доколкото си спомням. Само някъде по средата се мъдреше един откъс със звукови ефекти.

— Трябва да е бил „Джаз-певецът“.

— Може. Не си спомням името. По онова време не обръщах много внимание на нищо, тъй като умът ми беше изцяло погълнат от оня нехранимайко, Билсън Бияча. Нали не си забравил Билсън Бияча, Корки?

Съвсем не. Бияча беше боксьор тежка категория, когото Юкридж изкопа отнякъде и на когото после в продължение на година и нещо с прекъсвания беше ангел хранител под формата на мениджър. В което начинание плановете на моя приятел биваха непрекъснато осуетявани

от злощастния темперамент на подопечния му. Несравним боксьор беше този Билсън, удостоен от природата с мускули на африкански бивол и с ум на хамата кокошка. Странна птица. Имаше навика да изпитва жалост към противника някъде около средата на втория рунд или пък да получи знак от Бога в навечерието на мача и да откаже да се бие. Това твърде усложняваше нещата за неговия мениджър.

— Често съм се питал какво стана с него — рекох аз.

— О, ожени се за онова негово момиче — Флоси, барманката. Надявам се, че я карат добре някъде в Уайтчапъл. Всичко това се случи, когато още беше ерген. Тогава живеех с леля ми, беше ме прибрала отново след последното провинение. Ето защо имах възможност да предоставя градината ѝ за един следобед на оня фолклорен танцов състав.

— За какво?

— Една сутрин видях случайно обявата им във вестника. Фолклорен танцов състав на Норт Кенсингтън — така се наричаха. Предлагаха заплащане за някое място, не много далече от центъра, където да проведат годишното си празненство. Не може да не си ги чувал, Корки. Тоя свят е пълен с всякакви особняци. Тези си връзват хлопатарии на кръста и танцуват стари селски танци. В повечето случаи си го правят някъде насаме, но веднъж в годината явно нарушават усамотението и търсят арена на открито. И коя е по-удобна, запитах се аз, от живописната градина на „Кедрите“, Уимбълдън Комън, при условие че в момента бях позакъсал с парите.

— Ами леля ти?

— Искаш да кажеш какво е било мнението ѝ цял взвод танцьори да лудуват и да рият с копита добре поддържаната ѝ градина? Виждаш ли, момко, с обичайната си разсъдливост ти сложи пръст точно в сърцевината на въпроса. Леля Джулия би получила припадък само при мисълта за подобно нещо. За късмет обаче тя трябваше да замине на някаква обиколка, за да чете лекции. Така че, като взех предвид програмата ѝ, реших, че имам основание да прескоча до главната квартира на приятелчетата и да спазарим сделката. Стана ясно, че шефът им е по-стиснат от умрял шотландец, но най-накрая се споразумяхме и аз си тръгнах с парите в джоба. Ставаше дума за десет лири, от които отчаяно имах нужда. И така, виждах бъдещето в розово.

— И после, естествено, леля ти се върнала най-неочаквано?

— Не. Тя не се върна. И защо? Защото изобщо не отиде, да я вземат мътните. Имало някакво объркване на датите и обиколката ѝ беше отложена. И друг път ми се е случвало. Едно от нещата, които тровят тоя свят, Корки, е, че ония отвратителни агенции за набиране на лектори си гледат работата през пръсти. Няма тук система. Няма ред. Изпаднах в неприятната ситуация да уведомя шефа, че уговорката отива на кино и неговите хора трябва да си тропкат хорцата на друго място.

— И той как го прие?

— Лошо. Нали разбираш, за да туря ръка на мангизите му, бях наприказвал куп втели-некипели за красотите на лелината градина и мисля, че разочарованието е било жестоко. Той се размърнка, но нямаше какво друго да направи. Истинската беда беше, че сега, съвсем естествено, аз бях длъжен да върна парите.

— Искаш да кажеш, че той те заплаши с дранголника, ако не го сториш?

— Да, казахме си нещо подобно. И това, което особено усложняваше положението ми, беше, че парите вече ги нямаше. Похарчих ги всичките.

— Я ми кажи — запитах аз, — тази история щастливо ли завърши?

— О, да, завърши щастливо.

— Значи не отиде в пандиза?

— В пандиза? Какви ги говориш? Разбира се, че не отидох. Човек с моя ум и находчивост не попада току-така в мрачната тюрма. Въпреки че в следващите няколко дни сянката на килията висеше над главата ми като Дамоклев меч. Нали разбираш, за такава огромна сума като десет лири просто няма кого да извърнъкаш. Джордж Тъпър, който винаги ме спасява, никога няма повече от петарка и за да я измъкнеш, обикновено трябва да използваш комбинация от хлороформ и форцепс. Колкото до останалите, като тебе например — те стават само за по някой шилинг. Не, изглеждаше невъзможно да събера сумата. Ще попиташ, защо не обръснах най-коравосърдечно собствената си кръв и плът, леля ми Джулия.

— Не, няма да попитам.

— И с пълно право. Ако се бях опитал да измоля от леля ми Джулия, трябваше да ѝ разкрия всичко. А това би завършило

моментално с най-коравосърдечен ритник от къщи. Между другото бедата да имаш писателка за леля е, че в такива ситуации гледа на нещата твърде професионално. Осведоми я, че ако не пусне парите, ще идеш зад решетките, и тя просто ще ти каже най-старателно да си водиш дневник, за да може после да го превърне в „Алистър Симс“, „Каторжникът“, „Изгубилите надежда“ или някоя подобна словесна помя. С други думи, никакво състрадание. Професионален поглед на обръгнал живодер. Напомни ми някога да ти разкажа... не, сега няма да се спирам на това. Та докъде бях стигнал?

— До това, че си щял да идеш в пандиза.

— Съвсем не. Отидох в една малка кръчмичка на „Странд“, където знам, че винаги мога да се отдам на мислене. А точно сега това наистина ми се налагаше. Тъкмо бях поръчал скромната си халба бира, когато видях Диксън Пердето.

— Кой е пък този?

— Един тип, който имаше голяма зала за бокс в Ийст Енд. Запознах се с него, когато се занимавах с Бияча, който често се е боксираше под неговото покровителство. Та той ме извика да ида при него и аз отидох. Тогава ми се стори, че късметът се обръща в моя полза, защото, ако беше дошъл десет минути по-късно, щях вече да съм платил бирата от собствения си измършавял джоб.

— Слушай — рече ми това приятелче Диксън, след като бяхме разменили обичайните любезности. — Още ли си мениджър на онова момче, Билсън?

Всъщност не бях помиришвал стария Бияч от близо цяла година и нямах никаква представа нито къде е, нито даже дали е жив, но нали ме знаеш, Корки. В определени моменти на безпаричие акълът ми е като бръснарско ножче. Ставам схватлив за девет села.

— Да — рекох на Диксън, без да ми трепне окото. — Още съм му мениджър.

— Как е той напоследък? — пита ме Диксън.

— Чудесно. Никога не е бил по-добре.

— Слушай тогава. Пийбълс Рунда трябва да се бие с Теди Банкс при мене следващия месец, но Теди си строши крака. Така че Билсън може да вземе мача, ако иска.

— Ще подпиша още сега — рекох му. И така, поискахме хартия и мастило и нахвърлихме договора. После побъбрихме и се поделихме

— той остана да се налива с двойни уискита, а аз, с десет лири аванс в джоба, хукнах презглава към Норт Кенсингтън да се разплатя с шефа на нечифтокопитните и след това да претърся града за Билсън.

Сега няма да се връщам на целия тормоз и мъка, които преживях, за да намеря моя човек (продължи Юкридж) — обиколките из кръчмите, километрите, които навъртях пеш, но най-накрая го сгасих, при това в сговорчиво настроение.

Случи се така, че това, което му трябваше в момента, беше точно някакъв начин да припечели лесно пари. Онази негова барманка, Флоси, явно е опявала, че сватбеният ден все се отлага, и той искаше да вземе своя дял от наградата и колкото се може по-скоро да завлече момата в първото изпречило му се гражданско отделение. Така че подписа. А аз пък си отдъхнах с облекчение.

И все пак нещата не се оказаха толкова розови, колкото си го представях тогава. Бедата беше във формата. Ако Бияча има някакъв недостатък, той е, че гледа на тренировките като на една своеобразна веселба. Гласуваш ли му доверие да го оставиш сам, ще се хвърли да тренира за такъв жизненоважен двубой посредством целодневно наливане с бира и пушене на пури от по два пенса едната. Та проблемът беше как бих могъл аз, който открай време си живея в Уимбълдън Комън, да упражнявам зорко контрол и непрестанни грижи върху индивид, обитаващ затънтена едностайна дупка в Лаймхаус.

По този въпрос беше належащо да се помисли, и то яко. И тъкмо се канех да впрегна сивите си клетки в ярема на моето буйно въображение, когато пустият ми късмет отново ме изненада. Много странно нещо е това късметът. Вре се в миша дупка с месеци, после изведнъж се залепя за тебе като кучешки репей и не ще да си тръгне. Та в този труден момент какво ще вземе да се случи съвсем изневиделица? Ратаят в „Кедрите“ даде оставка по някаква си причина и леля ми ме прати в Бюрото за безработни да наема достоен заместник.

Това реши всичко. На следващата сутрин Билсън Бияча беше на работното си място. Развъртя се като фурия да си върши работата и на мене ми се стори, че най-накрая проблемите ми са се свършили.

Защото няма какво да го увъртаме, къщата на една неомъжена дама с прилежно поведение в Уимбълдън Комън е идеалният тренировъчен лагер за боксьор тежка категория, комуто предстои

кървав мач с вадене на очи и изплюване на кътници като тиквени семки. Никъде няма по-свеж и ободрителен въздух от този в лелиния просторен парк. И още, къде ще намериш по-удобно място от Уимбълдън Комън за тичане? Ширналите се ливади просто канят боксьора да си нахлузи гуменките и да хукне като изоглавен под топлото слънце. Тури към това една благодатна градина, пълна с местенца, където от удобно клонче можеш да провесис боксьорската круша, и ще видиш, че що се отнася до упражненията, едва ли биха могли да се намерят по-добри условия.

На всичкото отгоре „Кедрите“ са и тиха къща. Рано лягай — рано ставай — това е нашето мото. Тука ги няма ония продължителни вечери чак до малките часове, от които търбухът се провесва до петите, а персоналът дреме в кухнята до зори, за да разтреби остатъците. Всичко ми изглеждаше за чудо и приказ. Единственият недостатък беше, че не знаех как ще намеря спаринг-партньор на моя човек.

И тогава, втората вечер от пристигането му, леля ми, която седеше на масата умислена като патка пред дръвник, засегна един въпрос, който очевидно дълго е човъркал мозъчната й кутия.

— Стенли — рече тя. — Става дума за новия ратай. Когато го нае в бюрото, прегледа ли препоръките му?

Не ми харесваше насоката, която взе разговорът, но запазих хладнокръвие.

— О, да. Бяха страхотни. Защо питаш?

— Изглежда ми странен. Вървах си вчера и изведнъж той профуча край мен тичешком. Беше в стар пуловер и кепе. Аз го зяпнах, а той само вдигна ръка към кепето си и отмина.

— Странно — казах аз, като гаврътнах ловко чаша портвайн, от която изпитвах належаща нужда. — Много странно.

— А тази сутрин погледнах от прозореца и го видях да скача на въже като първолак. После изведнъж започна да подрипва и да размахва юмруци във въздуха, все едно че са го хванали бесните. Чудя се дали нещо не му хлопа дюшемето.

Надушвах накъде бие. Тя размишляваше на глас дали е целесъобразно да експлоатира и да смуче потта на един смахнат ратай. Разбрах, че е нужно широкомащабно усилие от моя страна.

— Сигурно се е запалил по днешната мода да се спортува до полуда, лельо Джулия. Нали виждаш какво става навсякъде. И аз самият си мисля, че не е зле да хвърля някоя тренировка. Здраво тяло, здрав дух, нали така? Искам да кажа, ако един ратай предпочита да оползотворява свободните си часове с въже за скачане, като укрепва черния си дроб, вместо да виси в кухнята с кана бира, не е ли това от гледна точка на работодателя за препоръчване?

— Сигурно си прав — рече замислено леля ми. После с обичайния си навик винаги да стига до личните теми добави: — Няма да е зле и ти да вземеш малко да се поупражняваш, Стенли. Напоследък си замязал на плондер.

Вместо да се обиждам от пренебрежителното отношение към великолепната ми физика, аз се впих в тоя благоприятен случай за десети от секундата. След мене само Наполеон е другият, който е вземал такива светкавични решения.

— Не знаеш колко си права, лельо Джулия — отвърнах ѝ ухилен до уши — Ще се боксирам всеки ден с ратая, докато стана по-тънък от фиданка.

— Той може и да не се боксира.

— Ще го науча.

— И не съм сигурна дали искам племенникът ми да си другарува с някакъв си аргатин.

— О, какво ти тук другаруване, лельо Джулия. Между това да другаруваш най-приятелски и да млатиш някого безмилостно по носа има голяма и съществена разлика.

— Добре тогава. Не виждам какво може да ти навреди. Оукшот казва, че човекът е много любезен и кротък, така че едва ли ще откаже да се боксира с тебе. Ти със сигурност трябва да направиш нещо със себе си без отлагане. Направо си се разплул.

Та такива ми ти работи. Малко дипломация, Корки, малко лукавост от арсенала на Макиавели и ето ти го основния проблем на Билсън Бияча разрешен.

Оттук насетне всяка сутрин, точно в десет, аз се отправях към градината в задния двор и си хвърляхме по два-три рунда. И за сетен път реших, че провидението се отблагодарява на заслужилите души. Струваше ми се, че моят дял от тлъстичката награда за победителя,

предложена от ръководството на Уайтчапълския стадион, вече звънти доволно в левия ми джоб.

Така се нижеха щастливи дни като чирози на рибарски балкон.

Но на небето се събираха облаци, Корки, и скоро щеше да стане мрачно и нахмурено. Макар и да не го подозирах, райската градина на „Кедрите“, Уимбълдън Комън, се обитаваше от змия, при това змия от първа класа.

Имам предвид Оукшот, иконома.

Не успях да разкрия веднага подлата усойница. Всъщност някъде до средата на втората седмица изобщо не бях помислил за Оукшот, освен че с облекчение чух за отличното му мнение относно Бияча. Искам да кажа, че един иконом може направо да съсипе живота на някой от по-скромните членове на свитата. Една дума от устата на Оукшот, например, че според него Бияча е неподходящ за работата на ратай, би била достатъчна леля ми да му отреже квитанциите на секундата. Но Оукшот го намерил любезен и кротък, а Оукшот е почтен човек. Така си помислих тогава. Де да знаех!

Както и да е, споменах ти вече, Корки, че щастливите дни се нижеха. Но постепенно ме обзе някакво тревожно чувство. И ще ти кажа защо. Защото, докато партнирах на Бияча, започнах да усещам някаква тънка промяна у него.

Виждах си Билсън Бияча в действие, Корки, и знаеш що за стока е, когато е в най-добра форма. Разбира се, не исках от него да бъде такъв в една най-приятелска тренировка с човек като мен, когото може да издуха като слон конска муха, но все пак очаквах нещо — някакъв хъс, така да се каже, поне троха от предишната енергия. А това, несъмнено и очевидно, липсваше.

Умея да си служа добре с ръкавиците, но в края на краищата аз съм само един аматьор и като такъв не се очаква от мен да млатя противника като брашнен чувал. Още по-малко пък се очаква от него при всеки тупаник да гъргори като спукана цистерна. И изобщо не ми се нравеше как левачката ми потъва до лакътя в Билсъновото шкембенце, когато го праснех там. И какво чувствах, Корки? Нещо меко като домати в овчарски гювеч. Търбух на човек, който отчаяно го е ударил на живот. Аз съм доста проникателен тип, Корки, и не ми отне

много време да разбере, че в нашата тренировъчна програма има нещо гнило. Реших да проведа разследване.

Нямаше да има смисъл, разбира се, да питам самия него. Не знам дали си спомняш добре тоя Билсън, но не може да си забравил неговия странен начин на разговор. Кажеш му нещо и чакаш за отговор, а той стои пред тебе с лице, ако на това изобщо му се вика лице, като на фараонска мумия в продължение на около тридесет секунди. Нито мускул не трепва, докато думите постепенно се оформят в неговия бетонен череп. Следва някакво раздвижване — нещо избълбуква на повърхността. После някакъв смътен проблясък в очите. Финално потрепване на устните. И накрая неговото си „Аа“ или „Оо“, или „Ъъ“, или нещо подобно. За да му измъкнеш каквото и да било от устата, са ти нужни около четири-пет живота.

Тъй че се отказах да разпитвам глухонемия кютук персонално, а отидох право при готвачката, една жена, която винаги е с пръст на пулса на живота в „Кедрите“. Запомни това, Корки. Ако някога искаш да знаеш нещо, консултирай се с готвачката. Нейните пипала стигат навсякъде. Няма нито една клюка, която да не се добере до ушите ѝ рано или късно. Така беше и в нашия случай. Сварих я добре осведомена по въпроса.

Цялата беда, както ме информира тя, била, че мистър Оукшот превърнал нашия ратай в галеник. Целодневно го канел в килера си на портвайн и пури, а на масата го тъпчел като коледна гъска. Собственолично се грижел Бияча да плува в бира. Готвачката приказваше твърде язвително за цялата тая история, тъй като е кадър от старата школа — с будно чувство за социалните ценности — и смяташе, че един иконом не може да уронва престижа си, като се сдушава и става дупе-гащи с ратая.

Колкото до Бияча, по-добрата му половина, изглежда, съвсем беше сдала багажа. Без да дава пукната пара за това, че талията му расте с по 7 милиметра на ден, той тичаше по петите на Оукшот като пале, лочеше му портвайна и не му мигаше окото.

Чат ли си какво беше станало, Корки? Непредвиден случай, който трябваше да взема под внимание още от самото начало. Но го бях подценил. Искам да кажа, че единственият минус в това да тренираш един боксьор в къщата на леля си е, че той неизбежно ще

попадне в компанията на икономата и какво по-естествено от това да бъде отклонен от правия път.

Дал ли си си някога труда да помислиш какво може да внуши един иконом на тъпоглав пролетарий от рода на Билсън? Едва ли може да бъде друго освен пълно покорство. При това Оукшот е от ония солидни, впечатляващи икономисти с патриаршеска осанка. Човек с присъствие. Ако го срещнеш на улицата и си затвориш очите за смачканото бомбе, с което се окичва за разходка, можеш да го вземеш за някой епископ в цивилни дрехи или поне за посланик на средноразмерна държава.

Аз лично, откак го срещнах един следобед случайно на хиподрума след втората обиколка и видях в него трескавия запаленко със спортна тръпка в жилите, никога не съм изпитвал това страхопочитание, което буди у другите. Винаги съм гледал на него като на сродна душа, а не като на иконом. Но за Билсън Бияча, момче, израсло и възпитано в недомяланата среда на речните хамали в Уопинг и свикнало цял живот да гледа на букмейкъра от Силвър Ринг като на същество от най-високото стъпало в социалната стълбица, Оукшот трябва да е изглеждал като извънземен. Както и да е, така или иначе нямаше никакво съмнение, че се е заплел в примамливите икономски мрежи и нещо трябваше да се направи, за да се спре това пагубно опиянение, преди да е станало невъзвратимо късно.

Отидох веднага да потърся Оукшот и го сварих тъкмо да излиза от стаята на леля ми.

— Мис Юкридж има посетител — обясни той.

Не ме интересуваха посетителите на леля ми.

— Оукшот — рекох му. — Трябва да ти кажа две думи.

— Много добре, сър.

— Лично.

— Ако нямате нищо против, заповядайте в килера ми, сър.

Тръгнахме към килера и аз започнах.

— Става дума за ратая, Оукшот.

— Да, сър?

— Разбрах, че го наливаш с портвайн.

— Да, сър.

— Не трябва да го правиш.

— Това в никакъв случай не е от най-добрия портвайн, сър.

— Не ми пука за портвайна. Става дума за...

Спрях. Стана ми ясно, че това обяснение няма да е лесно. Комай единственият начин беше да открия картите си.

— Слушай, Оукшот. Знам, че си почитател на спорта...

— Благодаря, сър.

— ... затова ще ти кажа нещо, което не искам да се знае от всички. Тоя тип Билсън всъщност е боксьор. Аз съм му мениджър и съм го довел тука да тренира за един много важен мач...

— ... на стадиона в Уайтчапъл на шестнадесети следващия месец срещу Пийбълс Рунда, да, сър.

Облещих очи.

— Ти знаеш?

— Да, сър. Винаги посещавам срещите на Уайтчапълския стадион, когато задълженията ми позволяват. Виждал съм как се бие младежът и чух, че този мач се очаква. Аз лично не вярвам в шансовете му.

— По дяволите — отвърнах му, — нито пък аз, ако продължиш да го наливаш с портвайн по цял ден, когато той трябва да тренира като звяр. Как си мислиш, че ще може да спечели така?

— Не изгарям от желание да спечели, сър.

— Какво!

— Истината е, че съм заложил значителна сума на противника му.

Не знам дали някога си бил в килер, Корки, и той изведнъж да започне да ти се върти пред очите. Много неприятна работа. Точно това ми се случи тогава. В ушите ми екна някакво бучене, а зад него чувах как тая змия икономът продължаваше да нарежда.

— Никога не съм оценявал високо боксьорските качества на тоя младеж Билсън. Има хубаво ляво кроше, но иначе му липсва техника и досега е успявал само с физическа сила и добра форма. От друга страна, Пийбълс е умен боксьор. Сега, след като имам възможност да направя така, че младежът да загуби добрата си форма до шестнадесети, знам, че парите, които съм заложил на Пийбълс, ще се окажат твърде добра инвестиция.

Корки, старче, и преди съм имал някои зашеметяващи разкрития за това до каква низост могат да стигнат отделни екземпляри от човечеството, но честно ти казвам, икономът ги удари в земята

всичките. В продължение на няколко минути си изприказвах каквото ми беше на сърцето, а тоя гад с вид на католически светец стоеше и ме слушаше най-херувимски, с любезно и едва ли не снизходително наведена глава, като че ли е архидякон, който изслушва някое прегрешило момче от хора. Накрая си излязох с разтреперани мартинки и запълзах да потърся усамотено кътче, където да обмисля нещата и да реша какво да сторя.

Тъкмо пъплек по коридора, когато вратата на леля ми се отвори и я чух да ме вика с глас, който от опит знам, че вещае беди и адски сътресения. Очаквах най-лошото.

Инстинктът ми не ме излъга. Знаеш ли какво се беше случило, Корки? Нали си спомняш, че когато намерих Оукшот, той тъкмо беше поканил при леля ми някакъв посетител. Представяш ли си кой беше той? Лично оня тип от Норт Кенсингтън. От плът и кръв. Проклетият му шеф на ония хопатропковци. Оказа се, че като не намерил подходящо място за годишната оргия на малоумната си трупа, се отбил да види дали няма някаква надежда все пак да наеме поляната на „Кедрите“. Аз така сладко съм прехвалил прелестите й, че оня се запалил здравата и сега се чувствал като изхвърлен от райската градина. Така че цъфнал при леля ми и за секунди изпял всичко.

Е, знае се какво последва. Като си помислиш за какви дреболии леля ми Джулия ме е изритвала преди, можеш да си представиш с какъв светкавичен ентузиазъм тя си плюе на ръцете, тоест на краката, защото този път ме изхвърли с гръмовен шут. Пет минути по-късно, след тая болезнена сцена, бях отново в коридора с изричните инструкции да се махам от къщата и да не се връщам повече. Едно момиче скоростно беше проведено да ми събере багажа.

Така че нямаше какво друго да сторя, освен да ида в помещенията на персонала, да намеря Бияча, да му кажа, че добрите времена сред тенджерите са свършили, и да го заведа някъде, където ще продължи тренировките до деня на битката.

Къде точно, нямах и понятие. Доколкото ми беше ясно, изглеждаше, че ще трябва да споделя едностайната му дупка в Лаймхаус. Доста мрачна перспектива, но, Боже мили, и наполовина не чак толкова мрачна, колкото оная, която ми се разкри след двуминутния разговор с него. Корки, тоя мошеник отказа да тръгне. Направо се опъна като магаре на въжен мост. Добре си бил там, рече

ми, ратайстването му легнало на душата като мехлем на рана. И цяло стадо булдозери едва ли щяло да го помръдне.

Така че наложи се да го оставя. Можеш да си представиш с какъв оклюмал нос си повлякох куфара към гара Тюб, защото коравосърдечната ми леля не прояви дори и капка човечност да ми извика такси за своя сметка. Струваше ми се, че всичко е загубено. Цялото ми бъдеще зависеше от това дали Бияча ще смачка един мощен, изтъкан от мускули, бързина и опитност противник на шестнадесети, а по всичко личеше, че дотогава Билсън ще е завъдил половин дузина дипли на брадичката си и търбух като на бременен морж. Още две седмици под зловредното влияние на Оукшот и ще може да се качи на ринга само с помощта на кран и скрипец. И не виждах никакви шансове да го отърва от покварата на змията Оукшот.

Нямам нищо против да си призная, Корки, че в продължение на две денонощия ходех като изоглавен мравояд. Колкото и да съм хитър, умен и находчив обикновено, този път се бях задънил в задънена улица.

Но, разбира се, за човек с моя забележителен интелект и необикновена изобретателност безизходицата не може да продължи безкрайно. Все някога трябваше да получа просветление. Това се случи в края на втория ден. Вървах си покрай Форин Офис, след като бях издоил някоя пара от Джордж Тъпър — с доста усилия и напъни — и мозъкът ми работеше трескаво, когато изведнъж идеята ми кацна като лястовичка на рамото. Като че ли някакъв небесен глас извика в ухото ми името „Флоси“. Сетих се това, което е трябвало да се сетя още в началото, че само нежната ръка на жена може да пробуди по-добрата половина у Билсън Бияча. Съществуваше само един човек, който може да излезе на глава с него, и това беше неговата възлюбена.

След бърз, но задълбочен анализ установих, че интересите на Флоси се покриват с моите. За нея, както и за мен, беше от първостепенна важност на шестнадесети да изкара Бияча на ринга, при това в добра форма. Тя, както ти казах, вече започваше да мърмори по повод ленивата склонност на избраника си да оставя дните да текат, без на хоризонта да изплува като лодка сватбената торта. Разликата между частта за победителя и за победения от наградата за нея би означавала разликата между това да кове желязото, докато е горещо, или отново да се хвърли в студените води на мъчителното чакане.

Естествено беше тя да прегърне от все сърце моето начинание. Така че спрях едно такси — което можех да си позволя благодарение на щедростта на Тъпи — и полетях право към „Синята котва“ в Найдсбридж, където по сведения на Билсън изгората му наскоро беше приела длъжността заместник-отговорник по машината за бира.

Знам, че Флоси не ти се понрави много-много, когато я видях за пръв път. Спомням си, че имаше някакви забележки към нея. Е, разбира се, не е лъжица за всяка уста. Косата ѝ е изрусена като на сибирски заек, а пък и маниерите ѝ са твърде грубовати за попридирчивите. Но за партньор в подобна криза нямаше равна на себе си. Искаш да съм по-конкретен — добре, ако ти кажа, че специално взе по-тежкия от двата си чадъра в случай на възражения от страна на годеника, ще разбереш, че от нея можех да получа не само морална подкрепа. Отправихме се заедно към Уимбълдън, готови да решим проблема на място.

Защото и двамата разбирахме, че посещението в „Кедрите“ трябва да се състои без всякакво отлагане. От това, което ѝ разказах за Бияча, тя се убеди, че злото е стигнало далеч и само спешни мерки могат да го спрат. Имаше намерение да позвъни на задния вход, да помоли да извикат Билсън, да го пипне — когато се появи — с желязна лапа за лявото ухо и така, за ухото, да го поведе обратно към правия път.

— Ще му кажа аз на него и на неговия портвайн — повтаряше тя и нещо в тона ѝ направо ме караше да потрепервам. Не знам някога да съм се възхищавал повече на момиче. Приличаше ми на амазонка, която точи ножа за гърлото на поредната си мъжка жертва.

Пътуването до Уимбълдън ме вкара в разноски, разбира се, но не можеш да се стискаш за грошове, когато трябва да спасяваш купища злато. Метнахме се на едно такси и можеш да си представиш в какво състояние съм бил, като ти кажа, че цифрите, които се въртяха на брояча като бесни, не предизвикваха в стомаха ми обичайното повдигане. Бях изстинал като ланшен мъртвец. Чувствах се като оня френски генерал, който докарал резервите си за битката при Марна в таксите. Да не мислиш, че той се е тревожил за цифрите на брояча? Разбира се, че не.

Скоро добрият стар път се появи и ние спряхме пред „Кедрите“. Изтиках Флоси навън да тича към задния вход и да действа. Като се

имат предвид обстоятелствата, за мен беше по-добре да си остана в колата. Леля ми има неприятния навик да чопли вечер в градината и не влизаше в сметките ми да бъда наквасен с хербицид като торен бръмбар или погнат с лопата по поляните.

Последва кратко чакане, през което шофьорът и аз обменихме мнения за приближаващите срещи в Хърст Парк, след което Флоси се зададе — с празни ръце.

— Отишъл на кино — обяви тя покрусено. — Той и оня иконом.

— Преди колко време?

— Не много.

— Тогава пълен напред!

Една дума на шофьора и вече летяхме към „Ротондата“ в Уимбълдън. И първият човек, когото видяхме, щом спряхме на входа, беше Бияча. Стоеше там с обичайния си вид на мислител, който няма за какво да мисли. Флоси се насочи към него с темперамента на изрусена пума.

— Уилбърфорс! — викна тя.

В този момент изникна още една фигура. Това беше фигурата на оная змия Оукшот. И съсипа всичко.

Вече ти казах за внушителния ефект на един иконом върху празноглав пролетарий като Билсън. Сега трябваше да стана свидетел как същият иконом може да извика подобна реакция у една калена барманка. Пред ужасените ми очи, Корки, огънят в очите на Флоси угасна, като че някой е завъртял кранчето, и тя се превърна за секунда от отмъстителна богиня в ухилена сополанка с разтреперани крака. Дойде като ранена в сърцето пантера, а се превърна в агънце сукалче. Когато Оукшот изплува величествено на хоризонта, от нея остана само една свенлива второкласничка, изправена за пръв път пред седмоглава ламя — директорката на училището.

Някой трябва да се захване и да разнищи докрай тая работа с икономите, Корки. Как го правят? В какво се състои магическата им сила? Какъв е тоя техен магнетизъм, който покорява и най-гордите глави? За една барманка, свикнала да забърква уиски със сода за важни клечки — защото клиентелата на „Синята котва“ се знае като първокласна и има в редиците си началник-щандове от „Хародс“ и сержанти от гвардията — горното не би трябвало да важи. Но не. Само

един поглед от ония жабешки очи размекна червената физиономия на Флоси като скашкан домат.

— Добър вечер, сър — каза Оукшот. — Не очаквах да ви видя по тия места — и той обърна галантно поглед към Флоси:

— Ще ме представите ли?

Бияча, който при вида на годеницата си беше пребледнял като тебешир, сега се посъживи и посочи с пръст, както стават официалните запознанства в Лаймхаус.

— Моето момиче.

— Така ли?

— Ъхъ.

— И има ли си младата дама име? — попита Оукшот снизходително.

— Мис Далримпъл — обади се Флоси, като въртеше пета в земята.

— Далримпъл? Наистина? Смея ли да попитам дали сте от Далримпълови от Съсекс?

— Вай! — възкликна Флоси.

— Имах честта да служа на покойния сър Грегъри Далримпъл преди няколко години — каза Оукшот изискано. — Прекрасен джентълмен. Интересно, дали нямате някаква връзка. Неговата дъщеря — по-младата, бих казал, се омъжи за един Поблей от Шропшир. По-старата му дъщеря е, разбира се, лейди Слайд и Сейл. Приказваше се за нещо между нея и Негова светлост херцогът на Уолмър, но не се получи. Далримпъл. Твърде интересно. Несъмнено, вашето семейство, мис Далримпъл, е от родовата страна на по-малкия брат. Знае се, разбира се, за Далримпълови от Девъншир — един от които, както научих от вестниците, напоследък се сгодил за лейди Джойс Спраул, дъщерята на граф Кидърминстър.

Можех да чуя как Флоси издишва като пале, задавено с пилешка кост. Всяка жена, Корки, си има ахилесова пета. Може да тръгне на наказателна мисия настървена като боен слон, но й дай да срещне един иконом, който й говори за титли и размишлява дали семейството й не е рода на благородници, и тя се препъва, засича, размеква и край. Разбрах, че Флоси е напълно изчерпана като източник за връщане на Билсън в правия път.

— Моят млад приятел тук и аз самият — продължи Оукшот — тъкмо се канехме да посетим развлекателната програма на това кино. Става дума за първия от говорящите филми, за които вестниците пишат толкова много напоследък. Ще ми бъде много приятно, ако се присъедините към нас, мис Далримпъл. И вие, сър?

И преди да се огледаме, Корки, всичките бяхме настанени някъде на задните редове, а филмът вече се въртеше.

Когато преди малко ме попита дали не е бил „Джаз-певецът“, ти казах, че не помня, тъй като тогава умът ми беше изцяло зает с Бияча. И това е самата истина. Да, Корки, аз бях един разтревожен и умислен Стенли Федърстоунхо Юкридж, който седеше мрачно на мястото си и се пулеше в екрана с помътнели очи. Ще разбереш чувствата ми. Онази люта барманка, Флоси, най-големият ми коз, излезе слаба ракия. Мислех си, че ще ми помогне в беда, а тя не оправда моето доверие.

И най-жалкото беше, че дори и да се отърси от чара на иконома, след като премисли нещата насаме вечерта, ще бъде твърде късно да постигне нещо. Нали разбираш, бях я улучил точно в свободната ѝ вечер — по-рано това ми се беше видяло голям късмет — при това само десет минути преди да излезе. До следващата седмица нямаше да има свободна вечер, така че дори и по чудо да се вземе в ръце, да застане срещу Оукшот и да се пребори с тъмните му сили, трябваше да чака цели седем дни, преди да го направи. Защото къщата на леля ми не беше място, където се очаква да си влизаш, когато ти скимне. Не можеш да обикаляш наоколо в полунощ и да очакваш, че ще бъдеш поканена да говориш с член от персонала.

А след седем дни кой знае до какво дерадже щеше да е стигнал нашият човек.

Така че надявам се да ме разбереш, аз съм последният, когато можеш да питаш за тоя филм. Всичко, което знам, е, че мина някое време и после изведнъж започнаха ония звукови ефекти, за които се говореше толкова много. Чу се някакво бронхиално хърхорене и от екрана се посипаха думи.

И едва-що се чу, когато Билсън Бияча се надигна от мястото си и каза: „Шшт!“

Нали си чат какво се беше случило. Едно от ония недоразумения, които няма как да не станат, когато тип дебелокора тиква на раменете като Билсъновата се срещне с някое чудо на науката и техниката. Не се

съмнявам, че Оукшот дни наред преди това го е подготвял за този съдбовен момент, говорил му е надълго-нашироко за чудното ново изобретение, което ще предизвика революция в киноиндустрията, накратко — запознал го е, че белият екран вече ще бъде не мълчащ, а говорещ екран.

Но думите му просто не са стигали където трябва. В главата на Бияча нищо не можеше да се вкара освен с бургия.

— Шшт! — рече той.

Е, знаеш какъв ще бъде ефектът на подобно изказване в пълен с граждани киносалон. Осемдесет и седем гласа извикаха: „Я сядай долу, тъпанар смотан!“

— Тука има некой, кой разваля на 'ората удоволствието, кат приказва — измуча Бияча.

— Я сядай долу! — викна пак множеството.

Това, разбира се, е най-неподходящата политика. Кажи на тип с акъла на Бияча да си седне и той веднага започва да подозира капан и се заинатява като саудитска камила повече отвсякога.

— Там некой приказва, тая нема да я бъде!

И в този момент, точно когато положението беше толкова напрегнато, че една-единствена искра можеше да предизвика експлозия, какво мислиш, че се случи — един гъгнив тип с ларингит пропя на екрана.

Това беше краят. Видях как просветна застрашителният поглед на Бияча. На предния ред седеше някакъв дребен човечец и по някаква странна причина Билсън реши, че в негово лице е намерил подлия подстрекател. Той се протегна напред и го цапардоса по рамото.

— Ти ли дигаш тая гюрултия? — запита гръмовержно Билсън. После изскубна човечеца от седалката му като охлюв от черупката и го вдигна във въздуха. Предполагам, да прегледа гласните му струни.

В следващия момент жената, която придружаваше нещастника, явно от ония мадами, които не си поплюват, вече пердашеше Билсън с чадъра си. Някой от реда зад нас се метна на врата му. След не повече от петнадесет секунди всички се бяха включили в действието. Виждах само някакво размазано петно, от средата на което кънтеше гласът на Бияча, после започнаха да пристигат портиери и разни бодигардове, сетне се изсипа сюрия полицаи с палки и накрая всичко свърши.

На следващия ден Бияча беше призован пред съда, здравата смъмрен за непристойното си поведение и осъден на четиринадесет дни пандиз без право на обжалване. На петнадесетата сутрин го чаках пред портите на затвора и го видях да излиза слаб като фиданка, без нито един излишен грам по себе си и с една-единствена мисъл в главата — а именно, да си го върне на цялата неблагоприятна човешка раса. И за мое щастие идеята да започне с Пийбълс Рунда му се виждаше чудесна.

Останалото е история. Пийбълс се прости със славата си, че печели още в първия рунд, тъй като на Бияча му трябваша точно две минути и четвърт да го тръшне като чувал с картофи. Налетях на Оукшот на излизане и не мисля, че съм виждал иконом с по-кисела физиономия. Беше като къпан в оцет. Имаше вид на епископ, който тъкмо е открил разкол и неверие сред нисшето духовенство. С колко точно мангизи е влязъл вътре, не знаех, но си личеше, че са много. Надявам се, със спестяванията си за цял живот.

Та ето какво имах предвид, Корки, като ти казах, че одобрявам говорещото кино. Людете, които отговарят за него, може безжалостно да връщат щуротиите, които пишеш, за което, разбира се, съжалявам — особено защото се надявах да ми пуснеш нещо от хонорара. Но не мога да се отрека от мнението си. Харесва ми това пусто говорещо кино. Никога няма да забравя, че ми спаси живота.

— С това приключвам обвинението срещу тоя боклук — рекох аз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.